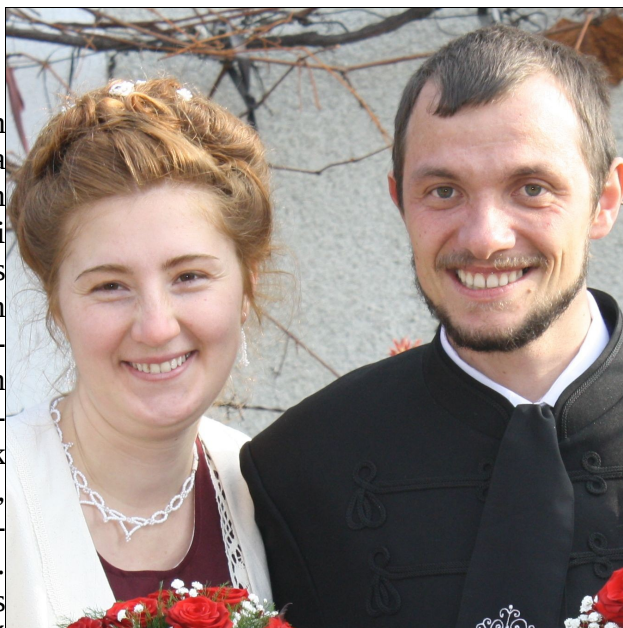

K: Kérlek mutatkozz be

P.GY: Nevem **Papp György**, 1983-ban születtem Besztercén. Két húgommal együtt a Beszterce-Naszód megyei Bethlenben nőttem fel szüleim otthonában. Az akkori bethleni lelkipásztor (Péter Miklós) példájára egész kis koromtól lelkipásztor akartam lenni, szüleim pedig teljes mértékben támogatták ezt az álmomat. Tanulmányaimat a bethleni iskolában kezdtem el, majd 1997 őszén a Kolozsvári Református Kollégium diákja lettem. Itt Isten sok áldott eszköze által tanított meg (Péter Miklós, Bustya Dezső, és sokan mások), hogy tulajdonképpen mit is jelent lelkipásztornak lenni. 2001 nyarán felvételiztem a Teológiára, és 2006 nyarán tettem le az első lelkészsképesítő vizsgát (kispapi), majd 2008 nyarán a második lelkészsképesítő vizsgát. 2008 őszén sikeresen felvételiztem a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet doktori tanfolyamára. Mindvégig fontos volt számomra, hogy a kegyesség mellé tudományt is kell ragasztanom, és ennek következményeképpen örömmel foglalkozok tudományos munkával is. Kispapi után, 2006 őszétől Illyefalvára kerültem segédlelkésznek, majd 2007 szeptemberében az Egyházkerület püspöke a Nagyenyedi Bethlen Gábor Könyvtárba nevezett ki könyvtáros-kutató lelkipásztornak. Jelenlegi feladatam, hogy Kálvin Jánosnak Péter és Júdás leveleihez írott magyarázatait latin nyelvből magyarra fordítsam.

2008. november 15-én feleségül vettem Szakács Júlia református diakonisszát és fodrásznőt, akivel azóta is boldog házasságban élünk.

Szeretek olvasni, kirándulni, orgonázni és zongorázni, emberek társaságában lenni.

K: Hogyan kerültél kapcsolatba a Trans-Silvanus Intézettel?

PGY: Amikor udvarolni kezdtem a feleségemnek, ő már a bibliaiskola diákja volt. Magatartása és szavai egyaránt arról árulkodtak, hogy szívéen viseli a bibliaiskola sorsát. Így följánlottam, hogy szóljon Horváth Leventének, hogy amihez értek, abban örömmel segíték (eleve kizártam az adminisztratív ügyeket, amelyek iránt a tehetség leghalványabb jelét sem mutatom). Levente pedig örömmel nyugtázta a felajánlást, és így bekapcsolódtam a munkába. Meggyőződésem, hogy Istennek terve van az által, hogy részt vehetek ebben a nagyszerű munkában.

K: Mi a véleményed az Intézetéről?

PGY: Mindenképpen hiánypótló munka folyik itt, hiszen egy éves segédlelkészességem meg más gyülekezetekben szerzett tapasztalataim is azt igazolják, hogy a lelkipásztornak szüksége van munkatársakra, akik segítenek a gyülekezeti munkában, akár lelkigondozás, akár családlátogatás terén, vagy akár azokat a kompetenciákat is elsajátítják, amelyek a szenvedélybetegek gondozásához szükségesek. Ezen túlmenően a misszió különböző ágaiban is szükségünk van munkatársakra. Ezért állandó imatémám, hogy az Intézet megmaradjon, és hatékony munkát tudjunk végezni.

K: Személyes hitéleteredről, ha mondanál valamit

PGY: Amikor először megfogalmazódott bennem a vágy, hogy lelkipásztor szeretnék lenni, még sejtelmem sem volt, hogy ez konkrétan mit jelent. Akkori lelkésziünknek, Miklós bácsinak a példája, magatartása valami miatt szavak nélkül is vonzó volt számomra. Középiszkolai tanulmányaim végéhez közeledve Isten egyre világosabban megmutatta, hogy a lelkipásztorság szolgálat, és akit erre a pályára állít, azt tulajdon Igéjének a szolgájává (latinul: minister) tesz. Annak érdekében, hogy jobban érthessem Isten Igéjét, már IX. Osztályban elkezdtem tanulmányozni a Szentírás eredeti nyelveit, és bármikor ezeken a nyelveken olvasom az Igét, Isten csodálatos és sokszor meglepően gazdag üzenetet közöl.

Hálás vagyok Istennek, hogy a teológián tagja lehettem az imaközösségnek; itt hitemben erősített az Úr. Arra vágyom, hogy igehirdetésemmel, írásaimmal, minden munkámmal őt szolgáljam, és így eszköz lehessen abban, hogy emberek közelebb kerülhessenek hozzá. Úgy érzem, nem adhatom fel azt, amire ő elhívott.

K: Szerinted a misszió melyik területén lehet felhasználni a TSI-ben szerzett tapasztalatokat?

PGY: A TSI-ben oktatott tantárgyak egy része általános előkészítő a missziós szolgálatra: elengedhetetlen a Szentírás alapos ismerete, az átfogó hitvallásismeret és rendszeres teológiai képzettség, az etika és az apologetika (hitvédelem) ismerete; ehhez hozzájárul egy alapvető lelkigondozói képzés. Ezek csupán előkészítenek a missziós szolgálatra. A világmissziós konferenciákon pedig a misszió különböző területeibe nyerhetnek betekintést.

A hitvallásismeret, dogmatika és etika azért szükségesek, hogy a misszióban ne az emberi igényeknek feleljünk meg, sem pedig egy-egy szövegkörnyezetből kiragadott igeverssre épülő elméletnek, hanem annak a mércének, amelyet a teljes Szentírás jelent. Az etika pedig a rendszeres teológiai ismeretek alkalmazása. Ismerete két okból elengedhetetlen: a hitelesség érdekében tudnunk kell saját életünket e mércéhez igazítani, illetve a tanácsadások vagy útmutatások rendjén a helyes és valóban járható Útra kell mutatnunk. Az apologetika pedig megismertet mindazokkal a vallásos, filozófiai, kulturális, irodalmi, szórakoztató ipar irányából eszmékkel, irányzatokkal, gondolatokkal, amelyek hathatnak a hitre, és felkészít a hit „védelmére.”